

vi kan også opfordre regeringen til over for de statsstøttede museer og Statens Kunstfond at understrege ønskeligheden af, at de over for offentligheden redegør for deres kunstindkøb. Hvis vi gjorde de her tre ting, så havde vi i hvert fald taget det første skridt på vejen til at løse problemerne.

Jeg kan også sige på Kristeligt Folkepartis vegne, at vi ikke kan stemme for Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg kunne forstå på hr. Poul Nødgaard, at dette er en skuffende dag. Så at sige alle ordførere, der har været på talerstolen, og også ministeren har skuffet hr. Poul Nødgaard, fordi vi har talt udenom.

Jeg må sige, at det, jeg forsøgte i min indledning, var at svare på spørgsmålet om, hvordan de offentligt ejede museer og fonde indkøber kunst. Det har jeg prøvet at redegøre så nøje for, som jeg kunne. Men det, hr. Poul Nødgaard ønskede at vi skulle diskutere, var åbenbart noget helt andet, nemlig det hr. Poul Nødgaard kalder klikedannelser og kammerateriet.

Som flere ordførere har været inde på, så gør vi os – og har gjort det gennem hele den danske kulturpolitik historie – megen umage med at sikre, at der netop ikke forekommer klikedannelser og kammerateri. Det er ikke ensbetydende med, at man ikke med jævne mellemrum skal se tingene efter i sømmene, men jeg kan ikke tilslutte mig det syn, at der skulle være tale om klikedannelse. Inden for Statens Kunstfond har vi rotation hvert tredje år. Man kan kun sidde for 3 år ad gangen. Vi har åremålsansættelser på en række af vores kulturinstitutioner, herunder Statens Museum for Kunst.

Hr. Poul Nødgaard er også oprørt over, at et enkelt museum har købt 488 værker. Nu skal jeg ikke stå her og sige med sikkerhed, at det netop er 488 værker, men det er et stort kunstmuseum, vi taler om, som altså skulle have købt et anseligt antal værker. Nu er der jo stor forskel på en tegning og et værk, og det pågældende museum har først og fremmest modtaget en række tegninger og skitser fra den pågældende kunstner, og det er så årsagen til, at det kommer op på et anseligt antal.

Så er hr. Poul Nødgaard også fortørnet over, at disse værker, disse tegninger og skitser, ikke har været udstillet. Det kunne han jo tale med museet om, især fordi hr. Poul Nødgaard i forvejen har nem adgang til det museum. Hvorfor

dog ikke spørge, om man kunne få lov til at se alle de forskellige værker? Jeg synes nu ikke, at det er et must, at de skal være udstillet hele tiden. Det vil være fuldstændig umuligt. Det, der er kunstmuseernes opgave, er at samle ind, så eftertiden har et samlet billede af, hvordan kunsten så ud i de forskellige perioder af Danmarks historie. Man kan ikke have dem udstillet hele tiden, men jeg synes selv, at det ville være oplagt, at man med jævne mellemrum viste sine indkøb frem, sådan som eksempelvis Statens Kunstfond gør hvert tredje år.

Så spørger hr. Nødgaard, om vi kunne sprede indkøbene mere. Statens Museumsnævn har forsøgt at lave en specialisering for de enkelte kunstmuseer, sådan at vi altså får en samlet indkøbspolitik, eller i hvert fald nogle principper for den samlede indkøbspolitik på de statsstøttede kunstmuseer.

Men vi skal jo også passe på ikke at blande os alt for meget. De enkelte kunstmuseer har en suverænitæt, en uafhængighed, og de har også ret til at indsamle det, som de finder er den gode kunst på et givet tidspunkt, men i og med, at det er så få offentlige – i hvert fald statslige – midler, der bliver givet til kunstmuseerne, så må man også sige, at der må være nogle grænser for, hvor langt de kan gå.

Til fru Ester Larsen vil jeg sige tak for det klarsyn, som ikke bare gennemsyrede fru Ester Larsens indlæg, men også mange andre politikeres indlæg, nemlig at det ikke bør være et flertal i Folketinget, der fastsætter samfundets kunstsyn.

Fru Ester Larsen foreslår, at vi, hvad angår Statens Museum for Kunst, skulle nedsætte et rådgivende panel. Sådan et havde vi rent faktisk indtil 1987, nemlig den såkaldte Gallerikommission, der rådgav direktøren i forbindelse med indkøb.

Jeg synes selv, det er klogt, at det i sidste ende er museumsdirektøren, som har ansvaret for de indkøb, der bliver foretaget. Jeg tror, der er et gammelt ordsprog, der siger, at en kamel er en hest, der er tegnet af en komité. Det er et meget godt eksempel på, at det kan være utrolig vanskeligt at nå frem til nogle fornuftige og stringente løsninger, hvis alting skal i en komité.

Til hr. Brian Mikkelsen: Tak for tilliden til vores kunstfaglige systemer. Også tak til hr. Ole Sohn. Jeg siger ja tak til hr. Ole Sohn og ja tak til hjælpen med at skaffe flere penge til kunst. Det er helt klart, at det har vi behov for.